

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora Małgorzaty Horoszko- Chojnackiej

po rozpoznaniu dnia 16 kwietnia 2015 r. i 26 maja 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

A. P. (1) , syna T. i B. z domu B. , urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o to, że :

w dniu 04 czerwca 2014 roku w W. na Al. (...) , woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną dotychczas osobą usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki T. (...) nr rej. (...) wartości 50000 zł , poprzez wybite szyby bocznej tylnej , uszkodzenie stacyjki poprzez jej rozwiercenie i wyłamanie elementów stacyjki oraz zdemontowanie obudowy kierownicy powodując straty w łącznej wysokości 10000 zł ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy KP W. czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. Oskarżonego A. P. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego że w dniu 04 czerwca 2014 roku w W. na Al. (...) , woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną dotychczas osobą usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki T. (...) nr rej. (...) wartości 50000 zł , poprzez wybite szyby bocznej tylnej , uszkodzenie stacyjki poprzez jej rozwiercenie i wyłamanie elementów stacyjki oraz zdemontowanie obudowy kierownicy powodując straty w łącznej wysokości 1125,17 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy KP W. to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. skazuję , zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. P. (1) kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

3. Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego A. P. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ;

4. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego A. P. (1) obowiązek częściowego naprawienia szkody przez zapłatę rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 500 zł (pięćset złotych) ;

5. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych (k. 48) pod poz. 1-13, 16 i 20 przez ich zniszczenie ;

6. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócić W. B. dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów rzeczowych (k. 48) pod poz. 17 i 21 ;

7. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) zasądza od oskarżonego A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 440 zł (czterysta czterdzieści złotych) w tym opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

Sygn. akt II K 686/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 3 na 4 czerwca 2014 r. oskarżony A. P. (1) przyjechał do miejscowości W. wraz z nieustalonym mężczyzną o imieniu R.. Osoby te zostały przywiezione do W. przez trzeciego nieustalonego mężczyznę samochodem marki N. (...) . Następnie ok. godziny 01:15 w dniu 4 czerwca 2104 r. oskarżony A. P. (2) wraz z nieustalonym mężczyzną o imieniu R. udali się Al. (...) gdzie na miejscu parkingowym znajdującym się naprzeciwko domu przy Al. (...) zaparkowany był samochód marki T. (...) nr rej. (...) wartości 50000 zł będący własnością (...) Sp. z o.o. w W. oddany w leasing firmie (...) S.A. w W. którego użytkownikiem był W. B. . Następnie nieustalony mężczyzna o imieniu R. rozbił w tym samochodzie tylnia boczną szybę , otworzył ten samochód i wszedł do jego wnętrza , natomiast oskarżony A. P. (1) pozostał na czatach. Zarówno oskarżony A. P. (2) jak i nieustalony mężczyzna o imieniu R. mieli na głowach założone kominiarki a na rękach rękawiczki . Znajdujący się wewnątrz samochodu marki T. (...) nr rej. (...) nieustalony mężczyzna o imieniu R. dokonał uszkodzenia stacyjki poprzez jej rozwiercenie i wyłamanie elementów stacyjki oraz zdemontowanie obudowy kierownicy rozmontował obudowę stacyjki celem uruchomienia samochodu za pomocą modułu . To mu się jednak nie udało. Następnie po konsultacjach z oskarżonym A. P. (1) wyszedł z samochodu otworzył maskę i odłączył akumulator . Jednak zamontowany w samochodzie marki T. (...) nr rej. (...) system alarmowy wyposażony w system GPS uniemożliwił uruchomienie tego samochodu i powiadomił za pomocą wiadomości tekstowych sms i automatycznego połączenia telefonicznego W. B. o próbie kradzieży samochodu. W. B. po otrzymaniu tych informacji na swój telefon komórkowy zauważył przez okno swojego domu oskarżonego A. P. (1) stojącego na czatach i nieustalonego mężczyznę o imieniu R. znajdującego się wewnątrz samochodu marki T. (...) nr rej. (...) i powiadomił o tym zdarzeniu policję . Oskarżony A. P. (1) i nieustalony mężczyzną o imieniu R. na widok nadjeżdżającego oznakowanego radiowozu policji z który znajdowała się załoga w składzie : E. P. i P. M. zaczęli uciekać w stronę ulicy (...) . Funkcjonariusze policji E. P. i P. M. podjęli pieszy pościg za tymi mężczyznami w wyniku którego E. P. zatrzymał oskarżonego A. P. (2) . W odległości ok. 3 metrów od miejsca zatrzymania oskarżonego A. P. (2) ujawniono plecak koloru czarnego z którym znajdowały się rękawiczki kominiarka , śrubokręty , klucze oraz moduły służące do dokonywania kradzieży w włamaniem samochodów .

Wartość szkody związanej wybiciem szyby bocznej tylnej , uszkodzenie stacyjki poprzez jej rozwiercenie i wyłamanie elementów stacyjki oraz zdemontowanie obudowy kierownicy marki T. (...) nr rej. (...) podczas usiłowania kradzieży z włamaniem tego samochodu wyniosła 1125,17 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.. Fakt ten wynika z pisma (...) Sp. z o.o. w W. z dnia 27 kwietnia 2015 r. (k. 247) .

Oskarżony A. P. (1) ma ukończone 36 lat, jest żonaty , ma na utrzymaniu 1 dziecko , jest bezrobotnym utrzymuje się z prac dorywczych i osiąga dochód w wysokości 1500 zł , nie był karany (k. 249) , nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnień oskarżonego A. P. (1) (k. 60, k. 61-62 , k. 77-78 , k. 189 i k. 242) , zeznań świadków : E. P. (k. 152 i k. 242-243) , P. M. (k. 50v-51 i k. 242) , P. S. (k. 115v-116 i k. 243) , W. B. (k. 10-12 i k. 253) i M. B. (k. 82 v-83 v i k. 253) , protokołu zatrzymania osoby (k. 2) , protokołu przeszukania osoby (k. 3-4) , protokołu oględzin (k. 5-8) , danych osobo-poznawczych (k. 27) , protokołu przeszukania (k. 38-31) , protokołu oględzin telefonu komórkowego (k. 38-39) , wykazu dowodów rzeczowych (k. 48) , protokołu oględzin (k. 52-53) , stwierdzenia tożsamości (k. 68) , protokołu przeszukania (k. 70-71 i k. 73-74) , dokumentacji fotograficznej (k. 110-111) , protokołu przyjęcia wniosku o ściganie (k. 117) , karty karnej (k. 155 i k.

249) , protokołu pobrania materiału porównawczego (k. 160-161) , odpisu z księgi wieczystej (k. 163-172) i pisma (...) Sp. z o.o. w W. (k. 247) .

Oskarżony A. P. (1) stanął pod zarzutem iż :w dniu 04 czerwca 2014 roku w W. na Al. (...) , woj. (...) , działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną dotychczas osobą usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki T. (...) nr rej. (...) wartości 50000 zł , poprzez wybicie szyby bocznej tylnej , uszkodzenie stacyjki poprzez jej rozwiercenie i wyłamanie elementów stacyjki oraz zdemontowanie obudowy kierownicy powodując straty w łącznej wysokości 10000 zł ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy KP W. czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 279 § 1 k.k. w zb z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. .

Oskarżony A. P. (1) w postępowaniu przygotowawczym podczas pierwszego przesłuchania w dniu 05 czerwca 2014 r. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 60) . Podczas drugiego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 05 czerwca 2014 r. oskarżony A. P. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił iż nie został złapany przy samochodzie tylko 200-300 m dalej , gdy leżał w krzakach w kominiarce i rękawiczkach kiedy został zatrzymany przez policjantów . Oskarżony oświadczył iż nie wie co było w plecaku bo to nie był jego plecak (k. 61-62) . Natomiast w postępowaniu przygotowawczym w toku przesłuchania na posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania w dniu 05 czerwca 2014 r. oskarżony A. P. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił iż nie został złapany przez policjantów na gorącym uczynku i do W. pojechał z kolegą o imieniu R.. Z dalszych wyjaśnień oskarżonego A. P. (1) wynika iż gdy ten kolega odtworzył maskę w tym samochodzie i wybił tylnią szybę i on stała czatach . Po jakimś czasie ten kolega powiedział że stamtąd idą. Poszli boczną drogą , gdzie został następnie zatrzymany przez policję . Plecak który policjanci znaleźli w miejscu jego zatrzymania był własnością R. (k. 77-78) .

Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony A. P. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 242) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. P. (1) w zakresie w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał jak była jego rola w usiłowaniu kradzieży z włamaniem samochodu marki T. (...) nr rej. (...) w dniu 04 czerwca 2014 r. (k. 77-78) . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego A. P. (1) są jasne dokładne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza zeznaniom świadków : E. P. (k. 152 i k. 242-243) , P. M. (k. 50v-51 i k. 242) , P. S. (k. 115v-116 i k. 243) , W. B. (k. 10-12 i k. 253) i M. B. (k. 82 v-83 v i k. 253) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż z wyjaśnień tych wynika wprost iż oskarżony A. P. (2) popełnił czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. opisany w pkt. 1 wyroku .

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. P. (1) złożonym w postępowaniu przygotowawczym w dniu 05 czerwca 2014 r. podczas przesłuchania przez prokuratora (k. 61-62) w zakresie jakim nie korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi w toku przesłuchania na posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania w dniu 05 czerwca 2014 r. (k. 77-78) . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego A. P. (1) są niejasne, nielogiczne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności i pomniejszenie swojej winy. W zakresie tym wyjaśnienia oskarżonego A. P. (3) stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do pomniejszenia swojej odpowiedzialności za popełniony czyn . Należy wskazać iż w toku przesłuchania na posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania w dniu 05 czerwca 2014 r. oskarżony A. P. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał swoją rolę w w usiłowaniu kradzieży z włamaniem samochodu marki T. (...) nr rej. (...) , a jego wyjaśnienia w tym zakresie korespondują z zeznaniami świadków E. P. (k. 152 i k. 242-243) , P. M. (k. 50v-51 i k. 242) W. B. (k. 10-12 i k. 253) i M. B. (k. 82 v-83 v i k. 253) .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego A. P. (1) w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w całości zeznaniom świadków : E. P., P. M. , P. S., W. B. i M. B. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadków E. P. i P. M. – funkcjonariuszy Policji z KP W. wynika w jakich okolicznościach w nocy z 3 na 4 czerwca 2014 r. został zatrzymany przez nich oskarżony A. P. (1) . Świadkowie ci wskazali iż w dniu 04 czerwca 2014 r. około godziny 01:30 udali się z polecenia oficera dyżurnego KP w W. do miejscowości W. – Al. (...), gdzie na osiedlu domów o zabudowie szeregowej w stojącym na parkingu samochodzie marki T. (...) o nr rej (...) miało się znajdować dwóch sprawców usiłujących ukraść ten samochód . Po przyjechaniu na miejsce zdarzenia otrzymali drogą radiową informację że sprawcy uciekają pieszo w zarośla po drugiej stronie ul. (...). Podczas penetracji terenu zobaczyli jednego ze sprawców , za którym pobiegł świadek E. P. i po pościgu go zatrzymał . W odległości ok. 3 metrów od miejsca zatrzymania tego mężczyzny ujawniono plecak koloru czarnego z którym znajdowały się rękawiczki kominiarka , śrub krety , klucze oraz moduły . Zatrzymanym mężczyzną okazał się być oskarżony A. P. (1) , który w toku rozpytania oświadczył iż wspólnie z mężczyzną o imieniu R. ps. (...) chcieli dokonać kradzieży tego samochodu , a trzeci kolega który przywiózł ich samochodem N. (...) i czekał na sygnał by ich zabrać . Z dalszych zeznań tych świadków wynika iż w samochodzie marki T. (...) który usiłował ukraść oskarżony była wybita tylnia boczna szyba i podniesiona maska (k. 152 i k. 242-243 oraz k. 50v-51 i k. 242).

Natomiast z zeznań świadka P. S.- pracownika (...) o.o. w W. wynika iż samochód T. (...) nr rej. (...) jest własnością (...). o.o. w W. i został oddany w leasing w ramach ramowej umowy leasingu zawartej z (...) S.A. w W. tej spółce . Z zeznań tego świadka wynika iż według wstępnych szacunków wartość strat związanych z uszkodzeniem tego samochodu przez sprawców usiłowania kradzieży włamaniem tego samochodu to kwota 10000 zł (k. 115v-116 i k. 243) .

Z zeznań świadków W. B. – pracownika (...) S.A. w W. który użytkował samochód marki T. (...) nr rej. (...) oraz jego żony świadka M. B. wynika iż w dniu 3 czerwca 2014 r. M. B. zaparkowała ten samochód przed ich domem na miejscu parkingowym , które jest oświetlone przez latarnie uliczne . Około godziny 1:15 na telefon komórkowy W. B. przyszła informacja o treści iż w tym samochodzie został odłączony akumulator . Świadek W. B. tej informacji nie odebrał . O godzinie 1:22 otrzymał kolejną wiadomość sms o treści nieautoryzowana próba rozbrojenia i automatycznie jego telefon zaczął dzwonić , wtedy W. B. został obudzony przez M. B. i odczytał te wiadomości . Wiadomości te były wysyłane przez system alarmowy połączony z GPS zamontowany w samochodzie marki T. (...) nr rej. (...) , który dodatkowo uniemożliwiał uruchomienie silnika w samochodzie . Z dalszych zeznań tych świadków wynika iż po tym jak wyjrzeli przez okno zauważył kłęczącego obok tego samochodu postać – mężczyznę ubranego w ciemna kurtkę i kominiarkę . M. B. prowadziła dalsza obserwację przez okno a W. B. zadzwonił na policje . Następnie zważyli iż ktoś jest w środku samochodu bo świeci się w nim latarka. Ten pierwszy mężczyzna dalej był przy samochodzie i kilkakrotnie rozmawiał z osoba znajdującą się wewnątrz tego samochodu . Następnie ten mężczyzna wyszedł z wnętrza samochodu i otworzył maskę , też miał na głowie kominiarkę a w rękę trzymał klucz hydrauliczny . On obszedł samochód i ponownie do niego wsiadł . Gdy nadjechał patrol policji obaj mężczyźni zaczęli uciekać . Dodatkowo świadek W. B. wskazał jaka była wartość samochodu T. (...) nr rej. (...) oraz opisał uszkodzenia tego samochodu powstałe podczas tego zdarzenia (k. 10-12 i k. 253 oraz k. 82 v-83 v) .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Natomiast świadek I. P. – żona oskarżonego A. P. (1) na podstawie art. 182 k.p.k. odmówiła składania zeznań (k. 242)

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony A. P. (1) w ramach zarzucanego mu czynu został uznany za winnego tego że w dniu 04 czerwca 2014 roku w W. na Al. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną dotychczas osobą usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki T. (...) nr rej. (...) wartości 50000 zł, poprzez wybicie szyby bocznej tylnej, uszkodzenie stacyjki poprzez jej rozwiercenie i wyłamanie elementów stacyjki oraz zdemontowanie obudowy kierownicy powodując straty w łącznej wysokości 1125,17 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy KP W. to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k..

Przepis art. 279 § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega, kradzież z włamaniem. Kradzież z włamaniem jest kwalifikowanym typem kradzieży. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym zabór musi zostać dokonany z włamaniem. Konstrukcja przestępstwa przewidzianego w art. 279 k.k. określa dwie czynności sprawcze, z których pierwsza polega na przełamaniu zabezpieczenia rzeczy ruchomej (usunięciu przeszkody materialnej) zamykającego dostęp do rzeczy innym osobom, druga zaś sprowadza się do zaboru zabezpieczonej rzeczy ruchomej. Przestępstwo określone w art. 279 k.k. ma złożony charakter (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2000 r., IV KKN 172/99, LEX nr 51140). Każda z przewidzianych w art. 279 k.k. czynności wykonawczych może, w pewnych układach sytuacyjnych, wyczerpywać znamiona określone w odrębnych typach czynu zabronionego, tj. w art. 288 § 1 k.k. i w art. 278 § 1 k.k. Z uwagi na konstrukcję znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem, zachowanie polegające na przełamaniu zabezpieczenia oraz zaborze rzeczy ruchomej stanowi jedno zdarzenie faktyczne (ten sam typ czynu w rozumieniu art. 11 § 1 k.k.), a w konsekwencji jedno przestępstwo o surowszym niż kradzież ustawowym zagrożeniu, spowodowanym sposobem zamachu na mienie związanym z usunięciem przeszkody (zabezpieczenia) chroniącej dostępu do rzeczy ruchomej stanowiącej przedmiot zaboru (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 5/03, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach karnych, rocznik 2003, poz. 2360, s. 837). Dopuszczając się kradzieży z włamaniem, sprawca narusza nie tylko prawo do mienia, lecz także system bezpieczeństwa mienia, który polegał na umieszczeniu go w odpowiednim pomieszczeniu lub schowku albo w innym miejscu wyposażonym w funkcjonujące zamknięcie, w celu ochrony przed kradzieżą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1999 r., V KKN 566/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 7).

Przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, znamionem skutkiem w postaci przywłaszczenia rzeczy przez sprawcę. Przestępstwo określone w art. 279 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie rzeczy przez sprawcę. Przestępstwo to może być popełnione tylko w formie zamiaru bezpośredniego. W przypadku kradzieży z włamaniem zamiarem bezpośrednim objęte być musi także zachowanie polegające na przełamaniu zabezpieczenia. W odniesieniu do tego elementu znamion sprawca w płaszczyźnie intelektualnej musi mieć co najmniej świadomość możliwości zrealizowania przez podejmowane przez niego zachowanie opisanego w ustawie stanu rzeczy, tzn. przełamania zabezpieczenia. W płaszczyźnie woluntatywnej sprawca tak uświadomiony zespół znamion obejmować musi chęcią. (za Komentarz do art. 279 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Zoll (red.), A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiąkański, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.)

Dla przyjęcia kradzieży z włamaniem nie jest bezwzględnie konieczne, aby powzięcie przez sprawcę zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia czasowo poprzedzało moment przystąpienia do przełamania zabezpieczenia (dokonania włamania). Innymi słowy, zamiar przywłaszczenia rzeczy może wystąpić przed przystąpieniem do usuwania przeszkody (zabezpieczenia) albo może pojawić się u sprawcy równocześnie z podjęciem czynności

przełamujących zabezpieczenie. Nie jest zatem możliwe uznanie za kradzież z włamaniem zachowania, w którym dopiero po przełamaniu zabezpieczenia u sprawcy powstał zamiar zaboru rzeczy. Włamanie jest bowiem środkiem wiodącym do celu, to znaczy do dokonania kradzieży, a zatem zamiar zaboru powinien wystąpić co najmniej równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkody materialnej. Jak stwierdza Sąd Najwyższy, sformułowanie „kraść z włamaniem” interpretować należy jako opis zachowania polegającego na kradzieży przy użyciu włamania. Innymi słowy, kradzież w tym przypadku następuje przy wykorzystaniu specyficznego sposobu działania, jakim jest włamanie. Włamanie w ujęciu znamion tego przestępstwa powinno być środkiem wiodącym - zgodnie z zamiarem sprawcy - do celu, tj. do dokonania kradzieży. Stąd też zamiar dokonania kradzieży musi wystąpić u sprawcy co najmniej jednocześnie z podjęciem działań zmierzających do przełamania zabezpieczenia. Inaczej włamanie nie może zostać uznane za sposób wiodący do dokonania kradzieży (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1996 r., II KKN 58/96, OSNKW 1996, nr 11-12, poz. 81; S. Zabłocki, Przegląd orzecznictwa SN z zakresu prawa karnego materialnego, Palestra 1996, z. 11-12, s. 181; glosa do tego orzeczenia K. Buchała, OSP 1997, z. 2, s. 42 i n.; odmiennie D. Pleńska, O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 439; W. Gutekunst, O położeniu przedmiotu wykonawczego kradzieży z włamaniem, NP 1956, nr 11-12, s. 61; J. Wróblewski, Kradzież z włamaniem. Z zagadnień rozumienia tekstów prawnych, RPEiS 1966, nr 3, s. 227 i n.; A. Marek, E. Pływaczewski, A. Peczeniuk, Kradzież i paserstwo..., s. 135).

Natomiast przepis art. 13 § 1 k.k. stanowi natomiast iż odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Usiłowanie jest formą stadialną przestępstwa bezpośrednio poprzedzającą dokonanie. Zgodnie z utrwaloną w prawie polskim formułą usiłowaniem jest czyn podjęty w zamiarze popełnienia przestępstwa zmierzający bezpośrednio do dokonania, które jednak nie następuje. Brak dokonania oznacza, że zachowanie się sprawcy nie zrealizowało wszystkich znamion czynu zabronionego, w szczególności nie spowodowało skutku, do którego sprawca zmierzał. Z przytoczonego określenia wynika, że usiłowanie jest wyłącznie umyślną formą popełnienia przestępstwa. Wprawdzie w potocznym rozumieniu usiłowanie osiągnięcia czegoś równoznaczne jest z działaniem celowym (tj. podjętym w zamiarze bezpośrednim), jednakże w prawie karnym występuje również konstrukcja zamiaru ewentualnego, polegającego na „godzeniu się” z możliwością popełnienia czynu zabronionego. (za Komentarz do art. 13 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.)

W powyższej sprawie oskarżony A. P. (1) wypełnił wszystkie znamiona czynów zabronionych z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 279 § 1 k.k. opisanego w pkt. 1 wyroku. Oskarżony A. P. (1) w dniu 04 czerwca 2014 roku w W. na Al. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną dotychczas osobą usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki T. (...) nr rej. (...) wartości 50000 zł, poprzez wybite szyby bocznej tylnej, uszkodzenie stacyjki poprzez jej rozwiercenie i wyłamanie elementów stacyjki oraz zdemontowanie obudowy kierownicy ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy KP W.. Działanie oskarżonego A. P. (1) spowodowało straty łącznej wysokości 1125,17 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. co wynika z pisma (...) Sp. z o.o. w W. z dnia 27 kwietnia 2015 r. (k. 247).

Oskarżony A. P. (1) usiłował dokonać zaboru cudzych rzeczy ruchomych w celu przywłaszczenia, natomiast powzięcie przez oskarżonego zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia czasowo poprzedzało moment przystąpienia do przełamania zabezpieczenia (dokonania włamania). Działanie oskarżonego A. P. (1) realizowało dwie czynności sprawcze, z których pierwsza polegała na przełamaniu zabezpieczenia rzeczy ruchomej (usunięciu przeszkody materialnej) zamykającego dostęp do rzeczy innym osobom, druga zaś sprowadza się do usiłowania zaboru zabezpieczonej rzeczy ruchomej. W powyższej sprawie włamanie było środkiem wiodącym do celu, to znaczy do dokonania kradzieży, a zatem zamiar zaboru rzeczy u oskarżonego A. P. (1) wystąpił co najmniej równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkody materialnej. Rzeczą ruchomą którą usiłował przywłaszczyć oskarżony A. P. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z drugim nieustalonym mężczyzną był samochód marki T. (...) nr rej. (...). Oskarżony A. P. (1) działał w zamiarze bezpośrednim w wspólnie i w porozumieniu z drugim nieustalonym mężczyzną po dokonaniu przełamania zabezpieczeń usiłował dokonać zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji z KP

w W. . Należy podnieść iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika wprost iż oskarżony A. P. (1) dopuścił się popełnienia czynu opisanego w pkt. 1 wyroku . Należy ponadto wskazać iż oskarżony A. P. (1) przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 77 i k. 242) .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego A. P. (1) co do popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. opisanego w pkt. 1 wzroku nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego A. P. (1) czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Oskarżony A. P. (1) naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest cudze mienie .

W powyższej sprawie Sąd jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt iż oskarżony A. P. (1) nie był dotychczas karany (k. 249) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu A. P. (1) za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 1 k.k. na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności . Orzeczona wobec oskarżonego kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy . Sąd wymierzoną oskarżonemu A. P. (1) karę pozbawienia wolności zawiesił na okres próby 3 lat, uznając iż jest to okres wystarczający dla zrozumienia przez oskarżonego wagi popełnionego przez niego występku. Groźba zarządzenia wykonania kary w okresie próby ponadto spowoduje , iż oskarżony A. P. (1) będzie respektował porządek prawny, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte. Ponadto oskarżony A. P. (1) został w okresie próby oddany pod dozór kuratora zgodnie z treścią art. 73 § 1 k.k. . Orzeczenie tego obowiązku spełnia więc wobec oskarżonego A. P. (1) cele zarówno wychowawcze jak i zapobiegnie popełnieniu przez niego podobnych przestępstw w przyszłości.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego A. P. (1) obowiązek częściowego naprawienia szkody przez zapłatę rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 500 zł (pięćset złotych).Nałożenie na oskarżonego A. P. (1) obowiązku naprawienia szkody w części ma ponadto dodatkowo zrealizować wobec niego cele wychowawcze i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych (k. 48) pod poz. 1-13, 16 i 20 przez ich zniszczenie.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sad zwrócił W. B. dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów rzeczowych (k. 48) pod poz. 17 i 21 .

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 440 zł (czterysta czterdzieści złotych) w tym opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.